

de, som førte samme Mærke, ogsaa skulde føre samme Navn, altsaa med andre Ord, alle de, som tilhørte samme Slægt, skulde føre samme Navn. Efter den Tid, i de Aarhundreder, som ere gaaede siden, ere da Navnene lidt efter lidt voksede op og have udviklet sig i Borgerstanden, i Byernes Befolkning, og man kan vel sige, at der allerede ved dette Aarhundredes Begyndelse dér var temmelig faste Slægtnavne, hvorimod hele den store Mængde af Indbyggere paa Landet slet ikke havde faste Navne; man kaldte sig blot som Søn af Faderen. Jeg kan nu ikke se rettere, end at de Forandringer, som skete ved Forordningen af 30te Maj 1828, bragte os ind i en meget forvirret Tilstand. Bestemmelserne bleve slet ikke gennemførte, eller rettere, de bleve egentlig gennemførte akkurat saaledes, som vedkommende Præst fandt for godt at gennemføre dem. Det bedste Bevis derpaa er, at da man i 1856 ved en kultusministeriel Skrivelse erklærede, at for Fremtiden skulde enhver være forpligtet til at føre det samme Navn, som hans Fader har haft, saa vakte det en overordentlig Forbavselse paa Landet, og man mente, at der der var kommet en ny Lov ud, som indførte noget helt nyt, uagtet det jo ganske sikkert var Tanken fra Kultusministeriets Side, at i Løbet af de 25 Aar, der vare gaaede siden Forordningen af 1828, skulde der være kommet en Generation, som havde faste Navne. Det viser allerbedst, hvorledes denne Forordning slet ikke blev forstaaet og i Virkeligheden heller ikke blev sat i Værk i Befolkningen. Altsaa den kultusministerielle Skrivelse af 1856 førte til, at vi, hvad nu ganske sikkert alle ere enige om, her til Lands ere overvældede af en Masse Navne, som ere enslydende, en Tilstand, som der fra alle Sider er det største Ønske om at faa forandret.

Jeg skal altsaa i højeste Grad udtrykke min Glæde over, at et saadant Lovforslag er kommet frem. Derimod kan jeg ikke andet end være noget uenig i de fleste af de Bestemmelser, som ere truffene i Lovforslaget. Jeg mener, at man bør paa enhver Maade, saaledes som Lovforslaget tilsigter, lette en Antagelse af Navne, men at den Maade, som der er foreslaaet, at en saadan Navneforandring kan ske paa, er uheldig. Lovforslaget giver til Pris for almindelig Benyttelse en Række Stednavne, alle nordiske Stednavne, som ikke knytte sig til enkelte Steder, til enkelte Beboelser, og ikke alene giver det dem til Pris for almindelig Benyttelse, men der er herefter

ingen, som kommer til at føre Tilsyn med, hvilke Stednavne der antages, og det samme Stednavn kan blive antaget af flere, idet disse Navne overhovedet ligge ganske fri til almindelig Antagelse. Desuden bliver der jo leveret en Forskrift, en Liste til Vejledning over Navnene, som man finder passende kunde antages, og disse Navne ligge altsaa til almindelig Afbenyttelse. Men hvad vil Følgen deraf blive? Følgen bliver, at man derved indstifter, om jeg saa maa sige, en Række Navne af anden Klasse, som paa en Maade faa sort Korkarde paa, fordi det ligger aabent for alle at tage dem. Enhver kan jo tage de Navne, og man kan, naar man tager et af dem, altsaa aldrig være sikker paa, at der ikke komme andre, som ogsaa tage dem. Følgen vil i den Henseende sandsynligvis blive modsat af, hvad der skulde være Hensigten. Hensigten skulde være at bringe Folk til at tage nordiske Navne, Navne, som havde deres Rod i nordisk Sprøg; men de, der ville undgaa at faa Navne, som alle kunne tage, maa nødvendigvis søge hen til Sprogrødder, til Sprogformer, som ikke ere nordiske, og paa den Maade vil man opnaa akkurat det modsatte af det, som ønskes. Naar man søger uden for denne Række nordiske Navne, er man sikker paa at kunne beholde sit Navn, saa er der ingen, som kan tage det fra en. Bliver man derimod inden for disse Navne, kan enhver tage dette Navn.

Dernæst mener jeg ogsaa, at de berettigede Navneinteressers blive traadte for nær, thi der er dog virkelig berettigede Navneinteressers. Lovforslaget, som i § 2.1. a. gaar de berettigede Navneinteressers for nær, anerkender selv, at saadanne Navneinteressers eksistere, idet det bestemmes, at den i Paragraffen omtalte Liste skal affattes saaledes, at de berettigede Navneinteressers ikke tilsidesættes. Men hvad er nu berettigede Navneinteressers? Hvem er berettiget til at have et Navn for sig alene? Er kun den, som fører et bekendt Navn, berettiget til at sige, at det maa en anden ikke tage, fordi det er en berettiget Navneinteresse? Det mener jeg slet ikke. Jeg mener, at det ene Navn er ikke mere berettiget til at blive beskyttet end det andet, at enhver, som bærer et Navn, har den samme Ret som andre til at faa sit Navn beskyttet, hvilket Navn det end er. Altsaa, man kan ikke sige, at fordi man bærer et Navn, som er ganske almindeligt, og fordi mange Mennesker bære det samme, skal det være mindre beskyttet end et sjældent Navn. Alle de, som bære dette almindelige Navn,